

NUORI VANHA RAKKAUS Tarvitseeko minun tietää, mitä hän ajattelee katsoessaan minua vetävästi? Istun laiturin puisella aidalla. En ole yksin, meitä on kaksi, oikeastaan kuusi. Kanssamme on neljä kalastajaa Moskovasta ketkä iloitsevat kalaonnestaan loikkien laiturin väliä ripeästi virvelit heiluen. Vaikka he ovatkin kanssamme, unohtuvat he viereltämme hetkessä. Katsomme vuorotellen toisiimme ja nauramme heille hyväntahtoisesti. Yhteisenä koettu hymy kääntää hänen vartalonsa minua kohti. Emme ole kaukana sääntöjen rikkoamisesta, hän lähes koskettaa minua. Välillämme ei ole matkaa metriä enempää. Kehoni kihelmöi. Tunnen mahdollisuuksia ympärilläni. Kevyt alkukesäntuuli siirtelee vaaleita hiuksiani kasvojeni ohi. Silmäni kurkistavat hiusteni takaa etsien hänen kokeneita silmiään. Hän huomaa aikeeni ja siirtää kasvonsa alas laiturin väleihin kykenemättä peittämään hymyään. Jokainen ihmissuhde on välttämättäkin erilainen. Kukaan ei ole täysin samanlainen kenenkään kanssa, jonka vuoksi joka kerta kahden ihmisen kohdatessa syntyy yhdessä uudenlainen yhteys. Olemme uniikkeja ja uniikeista syntyy myös uniikit ihmissuhteemme. Meillä ihmisillä on kuitenkin niin paljon vaikeuksia ja paineita. Meidän täytyy saada tungettua ihmissuhteemme yhteiskunnan luomiin ihmissuhdemuotteihin. Miksi? ”Mitä ajattelet?”, hän kuiskaisee. Hän nojautuu aitaa vasten oikealla puolellani. Hän siirtyy lähemmäksi, kunnes välimatkamme lyhenee puoleen metriin. Tiesin, että hän kysyisi sitä. Toisen ajatuksia tai tuntemuksia ei valitettavasti voi tietää, mutta siitä huolimatta koen, että hän lukee minua kuin avointa kirjaa tällä hetkellä. Vastaus hänen kysymykseensä löytyy punaposkisista kasvoistani, sinertävistä silmistäni, kehoni kiemurtelusta sekä taivaan alta, hehkuvasta ilmasta, joka pursuaa ihmisten välistä voimaa. Hän haluaa kokea yhtenäisyyttä, kun hän kuulee sanat huuliltani, jotka vastaavat hänen ajatuksiaan. Muutaman sekunnin hiljaisuuden jälkeen tunnen tarpeeksi rohkeutta kumpuavan sisältäni vastatakseni hänelle. Hymy pienesti pilkotta kerron: ”tunnustelen ja nautin mun olostani, ja kyllä, ajattelen sinua ja mitä ihmettä meidän välillämme tapahtuu”. En kykene kohdistamaan katsettani häneen, joten siirrän katseeni kohti merta. Taivas hohtaa koskemattomana vaaleanpunaisen sekä oranssin henkeäsalpaavasta sekoituksesta. Yhtäkkiä koen rauhaa sisälläni. Uskalsin lausua hänelle ääneen sen, mikä mielessäni ujosti pyörähteli. Olin rohkea. Heittäydyin paljaaksi. Minua pidemmän miehen kehonkieli heijastaa nyt pientä helpotuksen jälkeistä rentoutumista. Se kertoo minulle sen, että rohkeuteni kannatti. Itsevarmuuteni kohoa. Kunpa voisimmekin vain katsella aamuun saakka toistemme kehojamme, hieman epävarmaa, mutta viehättävän luonnollista liikehtelyä. Tiedämme. Meillä on ikäeroa korostetun paljon, sekä elämäntilanteemme ovat aivan eri vaiheissa, mutta kaikki tämä kuitenkin katoaa, kun annamme toisillemme luvan olla ja unohtaa. Emme huolehdi niistä tekijöistä, joihin emme voi vaikuttaa, vaan tutustumme toisiimme ilman rajoja, mutta rajoitettuna. Meillä on neljä iltaa aikaa olla toisillemme läsnä. Tämä on niistä kolmas. Laituri lainehtii hitaasti kirkkaiden aaltojen mukana. Ei ehdi kulua kuin muutama sekunti, kunnes hiljaisuus keskeytyy. Hän saa tekstiviestin ja onkin aika lähteä. Kuten kahtena edellisenäkin iltana, haluaisin vain jäädä autoon istuskelemaan ja kuuntelemaan laulujen sanojen kaikua hänen äänihuuliltansa. Hän laulaa niin vaivattomasti, niin yksinkertaisesti. Se kuvaa erinomaisesti meidän yhteistä olemista. Sormeni etsivät jo autopilotteina mustekynää käsiinsä. Vilkaisen hänen kasvojensa ohi ja hymyilen kohti tahriintunutta ikkunaa. Katselen taivaalle kuin etsisin tähdistä vastauksia tälle kaikelle. Tiedän vain ja ainoastaan sen, että tämä energia mikä hänestä säteilee ja mikä on minuun varastoitunut ei ole valetta, vaan puhdasta ja aitoa rakastamista. Hän pysäyttää auton. Nojaudun miehen vierelle antaakseni poskisuukon. Kiitän ja nousen helmastani kiinni pitäen ulos autosta. Työnnän oven vastoin tahtoani kiinni ja kipsuttelen kohti kotiani kuin jaloissani olisi keijupölyä. Liikehtely tuntuu niin kovin kevyeltä.

Sormeni löytävät onnellisina mustekynän sekä päiväkirjani. Mistä sitä aloittaisi. Kirjoittaminen auttaa minua pysymään järjissä. Sen avulla voin pelkistää vaikeilta tuntuja ajatuksia ja tunteita. En suostu hukkumaan tuhansien ajatusten tulvaan, vaan haluan nauttia yksinkertaisuudesta. Yksinkertaisuus on kaunista. Kirjoitan muistutuksia itselleni siitä, miten en saa kadottaa ihmisyyttäni rakkauden palaessa sisälläni, ja miten minun on kuitenkin kunnioitettava toistemme tilanteita. Uskon vahvasti siihen, että hyvät tavat saavat ihmisen tuntemaan paremmin arvokkuutensa. Kirjoittaminen on minulle sen kaltainen tapa. Tekstini on henkilökohtaista, aitoa ja rehellistä. Siitä minun on toki pidettävä huolta. Toisaalta, haluan voittaa jokaisen pelkoni, joka estää minua saavuttamasta jotain itselleni merkityksellistä oli se sitten rakkautta tai ei. Rakkaus on kenelle tahansa elintärkeää, sillä ilman rakkautta menestymisestä tulee hankalaa. Haluan antaa sille mahdollisuuden avaamalla hauraan sydämeni puhtaalle paperille. Tiistai yö. Kello on varttia yli kaksi. Huomenna hän lähtee toisen ihmisen mukana Atlantin toiselle puolelle. Tuntee häntä kohtaan ovat sanomattakin selvät, mutta meillä on ilmaan kirjoitetut sääntömme. Vihkoni on ainoa kenelle voin hänestä kertoa. Pala paperia ei minua tahdo tuomita, arvioida tai minulta kysellä. Saan hivellä sivuja mustekynälläni jättäen jäljen tuntemuksistani. Kysyn kysymyksiä, joihin vihkoni ei osaa vastata ja siinä onkin sen taika. Se antaa minulle mahdollisuuden ratkaista itse ajatuksiani. Parin euron musta vihkoni makaa aukinaisena vierelläni. Kuuntelemme Ed Sheeranin kappaletta -Thinking out loud. Päästän vihkoni untemaille, ja pian itsenikin. Hän ei ole tässä vierelläni, mutta tunnen hänen läsnäolonsa. Tämä on rakkautta. On aamu ja olen täysin vakuuttunut siitä, että haluan hänet vielä tavata neljännen sekä toistaiseksi viimeisen kerran. Kirjoitan viestin valmiiksi ja annan itselleni viisi sekuntia aikaa sen lähettämiseksi tai pelkoni voittaa uskallukseni. Pelko on väistämätön reaktio, mutta uskallus on päätös. Painankin päättäväisesti kolmannen sekunnin kohdalla ”lähetä” ja mielessäni pyörii kysymys: ”tältäkö tuntuu olla vahva ja peloton?”. Viiden sekunnin säännön oppi tuli minulle tutuksi yhdysvaltalaiselta naiselta, nimeltä Mel Robbins. Tulen aina muistamaan hänen TED- puheensa viiden sekunnin säännöstä ja sen vaikutuksesta hänen arjessaan. Puhelimeeni tuli vastaus, ”ei ole epäilystäkään siitä, haluanko sinut vielä tavata”. Torstaina. Eilinen oli maagista. Ikävöin häntä jo nyt, vaikka hänen lähdöstä ei ole edes kokonaista vuorokautta. Emme rikkoneet sääntöjä, mutta se ei tarkoita sitä ettenkö olisi halunnut heittää säännöt laiturilta veteen ja hypätä hänen syliinsä suudellaakseen häntä, kuten missä tahansa romanttisessa elokuvassa. Taas yksi uneton yö. Kello on varttia vaille kaksi. Joskus unettomat yöt ovat ratkaisevia meille ihmisille. Kun heräämme ajatustemme hulinaan, ideat käyvät pikakelauksella ja koemme ahdistuneisuutta. Miksi laiminlyödä aivoja silloin kun niillä voi olla kaikista tärkeintä kerrottavaa? En siis yritä väkisin nukuttaa itseäni uneen, vaan kurkotan vihkooni ja nostan sijaispatjaani ottaakseni suosikkikynäni pehmeisiin sormiini. Annan virran viedä. En saa häntä mielestäni, eikä minun tarvitsekaan. Olen rakastunut, eikä se vaatinut kuin neljä päivää, neljä työntä iltaa laiturilla, koskematta. Minä tunsin ja tunnen, vaikka toinen ei vielä ole vierellä. Viikkoja myöhemmin. Miksi koen itseni niin vapautuneeksi, vaikka hän on maailman toisella puolella? Minun on helppo olla, kun emme pidä yhteyttä, laita viestejä tai soita toisillemme. Tämä lämpö sisälläni kantaa ja auttaa minua saamaan asioita tehdyksi. Olen aktiivinen, näen ystäviäni ja perhettäni. Juoksen, kirjoitan, käyn tanssimassa ja tutustun ihmisiin ympärilläni. Olen vapaa. Elän hetkessä, eikä ikävä tuppaa tielleni. Se mitä meillä oli, oli upeaa ja siitä ajatuksesta saan nauttia. Hän sai minut tuntemaan enemmän itsevarmuutta itsestäni ja nyt käytän sitä upeaa voimaa arjessani, itsekseni ja itselleni. Kunnes pidämmekin yhteyttä ja välittämisen pohjalta kantautuva ikävä ilmenee keskusteluissamme. Ryhdyn vertailemaan olojani muiden seurassa siihen miltä minusta tuntuisi hänen vierellään. Pian hän tulee takaisin,

enkä tiedä mitä tulen kohtaamaan. Olenko valmis heittäytymään tähän vai annanko olla? Tuntuu lähes mahdottomalta antaa olla, vaikka tiedostankin sääntöme sekä järkeilevät kuiskaukset takaraivostani oikeasta ja väärästä. Muistutan itselleni, että olen ihminen, sekä ainoa kenestä olen vastuussa on minä itse. Mitä ikinä hän päättää tai haluaa kokeilla, on hänen päätöksensä, enkä kannan siitä vastuuta. Mutta sen takana minun tulee seistä, miten siihen tulen reagoimaan, ja jos se mitä vastaan tulee tuntuu hyvältä ja tekee minusta onnellisemman, niin uskoisin ja tarttuisin siihen. Kuukausi kulunut. Hän tuli takaisin. Paluusta on nyt muutama viikko, eikä mennyt kuin muutama päivä, kunnes rikoimme sääntöjä. Hän suuteli minua ollessaan jatkuvassa ristiriidassa itsensä kanssa. Hän todella halusi sitä, sekä itsekin vain unelmoin tilanteesta. Hän sanoi tehneensä kaikkensa tähän asti olla koskematta minuun (läpinäkyvää), mutta sydän voitti sen erän järkeä vastaan. Olin ja olen edelleen hukassa. Kadotin itseni mukavuuteen, eikä se ole hyväksi. En saa tärkeitä tai edes vähemmän tärkeitä asioita tehdyksi, sillä mieltäni hän vain hallitsee. Suoraan sanottuna tämä aika on yhtä tyhjää mielikuvaa. En muista miten pääsin yli niistä epävarmuuksista, sillä ei ollut ketään kenelle olisin asiasta voinut kertoa tai keskustella. Minun piti suojella häntä, ja miksei myös itseäni. Minun ”piti” olla hiljaa ja ymmärtää miksi, mutta itseni rajoittaminen on jotain mistä olen yrittänyt viimeisen vuoden ajan oppia eroon. Onnekseni törmäsin tekstiin, jossa mainittiin, että rakkaus ei ole vaikeaa, vaan ihmiset ovat ja niinhän se on. Rakkaus ei ole vaikeaa. Siinä on hyvä olla ja silloin ihmisessä on täydentävää energiaa, jaettua onnellisuutta, ripaus enemmän sisäistä kaunetta sekä taipumus kiltempään mielikuvaan universumista. Muistan kokevani helpottuneisuutta tekstistä. Muistan myös hokevani itselleni sitä, miten ”ok” se on olla rakastunut ihmiseen kuin ihmiseen, tilanteessa kuin tilanteessa. Kuitenkin, jatkoin taistelua epävarmuuksiani vastaan, vaikka niitten kanssa ei tosiaan kannata vääntää, vaan tehdä yhteistyötä. On tärkeää kuunnella ja ymmärtää syy tunteen olemiselle sekä sanomalle (oli tunne mikä tahansa), jotta voi jatkaa eteenpäin ja saada oppi mukaansa. Tätä ajatusta pidättelin sisälläni liian kauan. Se näkyikin teoissani ja päätöksissäni. Kaksi kuukautta myöhemmin. Asiat ovat toisin. Rikoimme sääntöjä, sillä emme kenneet olemaan toistemme lähellä käyttäytymättä kuin rakastavaiset. Rakastan häntä enemmän kuin rajani sallivat, mutta en saa unohtaa pitää itsestäni huolta. Yritän, mutta se tuntuu niin mahdottomalta kun ei voi tietää tapahtuuko se, mille on kaikkensa antanut. On kuitenkin vielä vaikeampaa luovuttaa sellaisen asian suhteen, mitä kaikista eniten haluaa. Muistini on pimeää siitä ajasta lähtien kun hän saapui takaisin Suomeen. Muistan vain lyhyitä pätkittäisiä hetkiä, jotka johdattivat tälle rannalle, mihin ajauduimme tunneaaltojen mukana. Aika kertoo, mihin suuntaamme, otammeko askeleen toistemme kanssa, vai jatkammeko omillamme. En tosin ole luovuttamassa, jos otankin askeleen pois päin hänestä, päinvastoin. Annan mahdollisuuden mahdolliselle yhteiselle elämälle tulevaisuudessa. Emme ajatelleet fiksusti kun olimme yhdessä, mutta omillamme annamme ajatuksillemme sekä sydämillemme tilaa kertoa mihin suunnata ja mitä kokeilla. En voi luvata mitään muuta kuin oman panokseni. Mitä ympärillämme tapahtuu on jotain mihin emme voi vaikuttaa. Miten me siihen reagoimme on kuitenkin jotain mihin voimme ja on välttämätöntäkin että vaikutamme. Viesti itselleni. En voi käsittää miten rohkea olen. Kuten hän on minulle sanonut, en ole tavallinen ihminen, kenties merenneito. Minulla on supervoimia. Supervoimani ovat kuunteleminen, ymmärtäminen ja uskaltaminen. Välitän hänestä niin paljon, että laitan hänet välillä edelleni. Se valitettavasti johtaa siihen, että sodin nuoren elämäni sekä vanhan sieluni välillä. Se ei ole sitä mitä haluan. Haluan elää sieluni kanssa rauhassa, kuten kuka tahansa muukin. Olen ylpeä itsestäni. Olen ylpeä siitä, että uskallan näyttää tunteeni, kun muut niitä piilottavat luoliinsa sekä kuljettavat niitä mukanaan

mihin tahansa menevätkin. Anna itsellesi aikaa ja etäisyyttä koko kuvan näkemiselle. Ole itsellesi hellä yrität kuitenkin parhaasi. Jos olet kuunnellut sydäntäsi ja toiminut sen mukaisesti, se on okei. Aina voi pyytää anteeksi, jos se muita on haitannut, mutta et ole vastuussa heidän tavastaan käsitellä asioita. Uskalla olla kokemuksia rikkaampi, koska siten me ymmärrämme elämästä enemmän ja saamme opetuksia matkallemme. Viesti hänelle. Sanoit, että ihmissuhteista eikä ihmissuhteissa pitäisi olla tarve tapella. Niiden tarkoitus on täydentää toisia, huolehtia toisista sekä nostaa molempien parhaat puolet vaivattomasti esille. Suhdettamme ajatellen, meillä olisi mahdollista avata ovi tämän kaltaiselle yksinkertaisuudelle. Sinulla on siihen ne avaimet. Lupaani pysyä oven toisella puolella odottamassa. Keskityn kuitenkin sen ajan hyvinvointiini, sekä omaan uraani. Keskityn tekemään niitä asioita minkä vuoksi olen mielestäni tähän maailman ilmestynyt. Välillä minusta et saata kuulla tai minua et saata nähdä, mutta teen sen suojellaakseni itseäni ja pitääkseni huolta itsestäni. Haluan nimittäin löytää sinut tulevaisuudessakin onnellisista ja positiivisista ajatuksistani, mutta se vaatii aikansa. Minun on oltava kärsivällinen. En siis ole katoamassa tai karkaamassa mihinkään. Toivon, että kunnioitat tilaani, sillä teen parhaani kunnioittaakseni sinun. Olet upea ihminen, eikä sen kertominen valitettavasti yksinään riitä. Sen sanominen voi kuitenkin avata sinulle mahdollisuuden sille, että sisäistät sen itsekkin. Uskalla päästää irti menneisyydestä ja valinnoista mitä olet kanssani tehnyt. Ne vaikeuttavat elämistäsi hänen kanssaan sekä rauhasi saavuttamista. Olkaa rehellisiä toisillenne niin voitte päästä aidosti eteenpäin. Piilotetuista asioista, tunteista tai ajatuksista ei pääse yli eikä ympäri, jos niitä ei uskalla kohdata. Muista, että pelko on vain tunne ja uskallus on päätös. Kerroit miten keskityt muihin ihmisiin löytääksesi päätöksen oikealle tarkoituksellesi. Siihen on tapahtuva muutos. Ennen kuin keskityt muihin ihmisiin, sinulla saisi olla käsitys siitä, kuka olet, mitä haluat ja miksi näin on. Vastaukset näihin kysymyksiin tulevat auttamaan sinua päätösten teossa ja niiden ymmärtämisessä. Sanoit, että et tiedä miksi olet tehnyt kanssani tiettyjä päätöksiä. Kannustan ottamaan niistä selvää. Ennen sitä et aja pelkästään itseäsi harhaan, vaan myös minut sekä hänet. Sen vuoksi tämä on sinulle juuri niin vaikeaa kuin kuvitteletkin. Viesti sinulle. Anna itsellesi mahdollisuus löytää ystävällisyyttä tuntemattoman silmistä, toisen lämpöä hohtavasta kodista, puun alta jota et tosin itse kasvattanut. Tulet kohtaamaan kipua sekä vihaa, hermostuneisuutta sekä pelkoa, tekaistuja hymyjä ja tyhjiä kohteliaisuuksia. Älä anna minkään näistä päästä tiellesi tai muuttaa käsitystäsi kauniista universumista. Tulet tarvitsemaan muita ihmisiä ja muut ihmiset tulevat tarvitsemaan sinua. Varaudu olemaan käytettävissä, mutta ei tuhoisalla tavalla. Anna itsesi taipua epämurkavuusalueellesi tekemällä omasta normaalista poikkeavia ratkaisuja, niitä ratkaisuja jotka vaativat enemmän uskallusta sekä rohkeutta. Uppoudu asioihin jotka ovat suurempia kuin tavoitteesi. Rakkaus tulee muuttamaan sinua, sen minä lupaan, mutta vain jos avaat sydämesi. Joten anna sille mahdollisuus, se voi olla pelastajasi. Rakasta ja rakastu. Rakasta itseäsi ja anna itsesi olla rakastettu. Anna itsellesi anteeksi vääryyksistä, harha-askelista ja puutteista. Muista ihmisyytesi. Hyväksy, että sinullakin on heikkouksia. Pystyt parempaan, mutta kehittyminen ei ole sattuman kauppaa, vaan pidemmän ajan prosessi, ja paremmaksi tuleminen on vaikeaa ilman rakkautta. Toiset asiat tulevat kasvattamaan sinua, toiset särkevät sydämesi, etkä saata ennustaa kummankaan tulevan. Elämä osaa yllättää ja ehkä se onkin sen taika. Aurinko ei sieltä pilvien takaa poistu, vaikka rankkasateen ja myrskyn vallitessa siltä saattaisikin tuntua. Silmäsi nauravat ilon sekä surun kyyneleitä, välillä epäsovivissa ja välillä sovivissa tilanteissa. Tämä maailma on täynnä pelkoja, mutta mikä parempaa, se on myös täynnä mahdollisuuksia. Uskalla unelmoida paljon ja uskalla toimia vielä useammin. Älä kätke unelmiasi maailmalta, vaan näytä taikasi. Maailma on kyllä valmis vastaanottamaan sen.

Epäonnistumiset ovat opetuksia. Saat tuntea miten vain, mutta älä sivuuta mahdollisuutta oppia ja kehittyä niistä. Kohtaat ja tunnet kauniita asioita matkallasi, joten pysähdy hetkeksi arvostamaan niitä. Ja kun katsot taaksesi, toivon, että katumustesi määrä on vähäinen, ja että sydämesi kumpuaa lämmöstä, ilosta sekä ahkeruudesta. Toivon, että kyyneleesi ovat kiitollisuuden pisaroita elämästäsi. Olet elänyt unelmaasi, jakanut kokemuksesi, koskettanut elämää ja enemmän. Toivon, että sinulla on rauhaa. Nyt. Laskeudun haavoittuneena sängylleni yrittäen pysyä kasassa. Mikään ei saa ajatuksiani pois hänestä, enkä valitettavasti myöskään haluaisi niin tapahtuvan. Käteni tärisivät. Unohdan hengittää sisään. Katson tyhjyyteen. Hän on toistaiseksi tehnyt päätöksen, joka sattuu ymmärryksestäni huolimatta. Minun on nyt otettava ensimmäinen askeleeni pois päin hänestä ja sulkea se ovi mihin olen hänelle avaimen antanut. Suljen silmäni ja annan itseni hengähtää. Nukahdan. Hän näki eilen miten rikki olen. Löin kevyesti päätäni kulmaan, samalla kun laskeudun sotkuiselle lattialleni. Varastoitunut epätietoisuus tuli ulos kyyneleinä, hysteerisenä väsymyksenä sekä kehon epävarmana olemuksella. Pakkauduin pieneksi tytöksi seinää vasten. Pää löi tyhjää. Hän istui vasemmalla puolellani, kyynärpäät polvilla sekä kämmenet otsalla. Kyyneleitteni läpi näen, miten hän kokee epäonnistuneensa. Hän oli luvannut itsellensä pitävän minusta huolta, mutta ei siihen kyennyt. Olin myös yrittänyt vakuuttaa hänelle, että olen yhtäläillä syyllinen, mutta hän koki vanhempana ihmisenä toisin. On seuraava päivä ja istun kahvilassa. Tiputan kyyneleeni pöydälle ja avaamini sydämeni paperille. Nyt on mahdollisuus olla matkalla parempaan ja johonkin suurempaan. Avaan kireän ponihäntäni ja annan kultaisten hiusteni laskeutua olalleni. Hieron päätäni ja hengitän syvään. Muistan kuka olen ja mistä minut on tehty. Kun kaiken myrskyn keskellä muistaa kuka on, löytää valoa tunnelin päästä. Muistat arvosi, unelmasi sekä ihmisyytesi. Löydät avaimen seuraavaan askeleeseen. No, mistä minut on tehty? Kanelista, kukkasista ja sokerista minut on tehty, tietty. Kuten meidät kaikki, tai siihen haluan uskoa. Meillä kaikilla on se sisällämme ja joskus rakkaudelle pitää antaa aikansa. Annoin itselleni aikaa olla kadoksissa ja epävarma, jotta löydän itserakkauteni takaisin. Minun piti ehkä päästää hänestä irti, mutta itsestäni minun ei koskaan täydy, eikä pidä. Olen siellä missä menen ja siellä mihin menen. Minulla on oikeus voida hyvin, rakastaa itseäni sekä olla paras versio itsestäni. Aloita siis itsestäsi ilman toisten kustannusta. Oleminen on turhan vaikeaa ilman ymmärrystä itsestäsi. Uskalla sanoa ei, mutta uskalla myös virran viedä. Ole itsellesi tärkeä, äläkä anna tai menetä sitä ajatusta kenellekkään tai kenenkään muun puolesta. Sinulla on kaunis mieli, joten päästä se vapaaksi.